

l'art de ser normal

lisa williamson

lisa williamson
l'art de sex normal

Fanbooks

Títol original: *The Art of Being Normal*

© Lisa Williamson, 2015

© de la traducció, Joan Josep Mussarra, 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona.

Primera edició: gener del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, S.L.

Dipòsit legal: B. 26.527-2015

ISBN: 978-84-16297-55-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Una tarda, quan tenia vuit anys, ens van preguntar a tota la classe què voldríem ser quan fóssim grans. La senyoreta Box va anar per tota l'aula i ens va demanar d'un en un que ens poséssim drets i llegíssim en veu alta el que havíem escrit. El Zachary Olsen volia jugar a primera divisió. La Lexi Taylor volia ser actriu. El Harry Beaumont tenia plans per arribar a primer ministre. El Simon Allen volia ser Harry Potter, i en tenia tantes ganes que el curs anterior s'havia fet una cicatriu al front en forma de llampec amb les tisores de la classe de manualitats.

Però jo no volia ser res de tot allò.

Jo vaig escriure:

Vull ser una noia.

Els convidats a la meva festa canten «Moltes felicitats». Com desafinen!

La meva germana petita, la Livvy, pràcticament no canta. Als seus onze anys ja ha arribat a la conclusió que les festes d'aniversari són patèticament ridícules i deixa que siguin el pare i la mare els que destrossin la cançó. La veu aflautada de soprano de la mare xoca amb el registre de baix sense talent del pare. Són tan penosos que fins i tot el Phil, el gos de la família, s'aixeca de la seva cistella i s'escapa a mitja cançó, fastiguejat. No m'hi penso enfadar; tota aquesta festa és depriment. Fins i tot els globus blaus que el pare ha estat inflant tot el matí estan pàllids i tristos, sobretot aquells en què ha escrit «Per molts anys!» amb un retolador negre. Per començar, no estic segur que tot aquest rotllo es pugui considerar una festa.

—Pensa un desig —diu la mare. Ha calculat l'angle en què posaria el pastís sobre la taula perquè no m'adoni que està mal fet per una banda. A sobre hi

diu: «Per molts anys, David!», escrit en glaça vermella. Les lletres de «David» estan molt juntes, perquè ja no li quedava lloc. Hi ha catorze espelmes blaves en cercle. Regalimen cera sobre la crema de mantega.

—Va, vinga! —diu la Livvy.

Però jo no tinc pressa. Vull fer-ho bé. Abaixo el cap, em poso bé els cabells al darrere de les orelles i tanco els ulls. M'esforço per aïllar-me dels xisclets de la Livvy, de les manyagueries de la mare i de l'embolic que el pare s'està fent amb la càmera de fotos. I, de sobte, és com si tot quedés esmorteït, llunyà, com quan enfonsem el cap sota l'aigua a la banyera.

Encara deixo passar uns segons i llavors obro els ulls i apago les espelmes d'una bufada. Tots tres aplaudeixen. El pare treu una bomba de confeti, però no peta, i abans que tingui temps de portar-ne una altra la mare obre les cortines i treu les espelmes del pastís. Ja és massa tard.

—Quin era el teu desig? Segur que era una estúpida —diu la Livvy en to acusador, mentre es cargola un floc de cabells castanys al voltant del dit del mig.

—No t'ho pot dir, ruca. Si t'ho diu, no es complirà —li respon la mare, que s'emporta el pastís a la cuina per tallar-lo.

—Això mateix —dic, i faig llengotes a la Livvy. Ella també me'n fa.

—On deies que són els teus dos amics? —em pregunta, amb un èmfasi especial en el «dos».

—Ja t'ho he dit: el Felix és a Florida i l'Essie al balneari de Leamington.

—Doncs quina llàstima —fa la Livvy, sense cap

mena de compassió—. Pare, quants nens van venir el dia que vaig fer onze anys?

—Quaranta-cinc. Cada un amb el seu monopati. Va ser una catàstrofe —respon el pare entre dents. Treu la targeta de memòria de la càmera i la fica per un costat del portàtil.

A la primera foto que apareix a la pantalla surto jo, assegut al cap de taula amb una insígnia massa grossa que diu «El noi que fa anys», i un barret de cartró acabat en punxa. Tinc els ulls mig tancats i el front em brilla.

—Sisplau, pare —li prego—, cal que ho facis ara?

—És que he de treure-li el vermell dels ulls abans de reenviar-l'hi a la teva àvia —diu, i fa clic amb el ratolí—. Estava molt trista per no haver pogut venir.

No és veritat. L'àvia té partida de bridge els dimecres al vespre i no deixaria d'anar-hi per ningú, i encara menys pel seu nét menys preferit. La preferida de l'àvia és la Livvy. Però és que la Livvy és la preferida de tothom. La mare també havia convidat la tieta Jane i l'oncle Trevor i els meus cosins Keira i Alfie. Però aquest matí l'Alfie s'ha llevat amb unes taques vermelloses per tot el pit i, com que podria ser la varicel·la, s'han excusat i ho hem hagut de «celebrar» tots quatre sols.

La mare entra a la sala d'estar amb el pastís tallat i torna a deixar-lo sobre la taula.

—Mireu tot el menjar que queda —diu, i arrufa les celles en veure les muntanyes de coses per picar que no hem tocat—. Entre la pasta de full amb salsitxes i els dolços que han sobrat, en tindrem prou fins al dia

de Nadal. Espero que a la cuina hi hagi prou plàstic per embolicar-ho tot.

Fantàstic. Ara fins i tot la nevera plena de menjar em recordarà que no caic bé a ningú.

Després del pastís i del desplegament intensiu de paper film arriben els regals. La mare i el pare em regalen una motxilla nova per a l'institut, els DVD de *Gossip Girl* i un xec de cent lliures. La Livvy em regala una capsa de xocolatines i una funda de color vermell brillant per a l'iPhone.

Llavors ens asseiem tots al sofà i mirem una pel·lícula que es diu *Divendres boig!* Tracta d'una mare i una filla que es mengen una galeta embruixada que fa que intercanviïn els cossos durant tot un dia. Com era previsible, van aprenent coses importants de la vida fins que, inevitablement, arriba el final feliç. I per centèsima vegada en un estiu, em lamento per la meva incapacitat de seguir l'argument d'una pel·lícula fresca i alegre per a adolescents. El pare desconnecta cap a la meitat i es posa a roncar sorollosament.

Es fa de nit i no puc dormir. Passo tanta estona despert que els ulls se m'acostumen a la foscor i arribo a distingir el contorn dels pòsters a la paret i la diminuta ombra d'un mosquit que va d'una banda a l'altra del sostre.

Tinc catorze anys i el temps se m'acaba.

3

Avui és l'últim divendres de les vacances d'estiu. Dilluns tornaré a l'institut. Fa exactament nou dies que tinc catorze anys.

Estic estirat al sofà amb les cortines tirades. Els pares són a la feina. La Livvy és a casa de la Cressy, la seva millor amiga. Miro un episodi antic d'un *reality* que es diu *La propera Top Model dels Estats Units*, amb un paquet de galetes de xocolata en equilibri sobre la panxa. Tyra Banks acaba de dir a l'Ashley que no serà la pròxima *Top Model* dels Estats Units. L'Ashley es desfà en llàgrimes i totes les altres noies l'abracen, encara que s'hagin passat gairebé tot l'episodi dient-se que odiaven l'Ashley i que tenien moltes ganes que marxés. A la casa de *La propera Top Model dels Estats Units* hi regna la brutalitat.

Sento una clau a la porta de casa i deixo de fixar-me en les llàgrimes de l'Ashley. M'incorporo i em quedo assegut al sofà; col·loco amb molta cura el paquet de galetes sobre la tauleta del costat.

—Ja sóc a casa, David —crida la mare.

Ha tornat d'hora de la reunió.

Sento que es descalça i que deixa caure les claus sobre el platet del costat de la porta. A l'instant, agafo la manta de ganxet que m'havia quedat als peus, me la poso sobre tot el cos i amago la vora sota la barbeta. Així em preparo per al moment en què la mare entrarà a la sala.

Immediatament em fa mala cara.

—Què passa? —pregunto, mentre m'espolso les engrunes de galeta que m'han quedat a la boca.

—Potser que obris les cortines, David —diu, amb les mans als malucs.

—Però és que llavors no veuré bé la pantalla.

No em fa cas i les obre ella mateixa. És l'última hora de la tarda i la sala s'omple de llum; de cop, sembla com si l'atmosfera estigués carregada de pols. Em regiro al sofà i tracto de protegir-me els ulls.

—David, per l'amor de Déu! —diu la mare—. Ni que fossis un vampir.

—És que potser ho sóc —murmuro.

Fa petar la llengua.

—Mira —em respon, i assenyala la finestra amb la mà—. Fa un dia preciós. M'estàs dient que prefereixes quedar-te a les fosques estirat al sofà?

—Efectivament.

Acluca els ulls i se m'asseu al costat dels peus.

—No m'estranya que estiguis tan blanc —exclama, i em passa el dit per un costat del peu descalç. El bellugo perquè aparti la mà.

—Què vols? Que em passi tot el dia sota el sol i em surti un càncer de pell?

—No, David —diu sospirant—. Jo voldria que aprofitessis les vacances i no et passessis tot el dia dins de casa mirant porqueries. Quan no mires la tele, t'amagues a l'habitació per jugar amb l'ordinador.

Sona el telèfon. Salvat! La mare s'aixeca i la manta li queda enganxada a l'anell. Provo d'impedir que em destapi, però ja és massa tard. S'ha girat cap a mi i em contempla desconcertada.

—David... t'has posat la meva camisa de dormir?

És la camisa de dormir que la mare portava a l'hospital quan va néixer la Livvy. No crec que se l'hagi tornat a posar mai més; els pares dormen despullats. Ho sé molt bé, perquè hi he ensopegat prou vegades de nit pel passadís per quedar marcat per a tota la vida.

—És que m'ha semblat que així estaria més fresc —corro a dir-li—. Ja saps, és com aquells vestits blancs i llargs que es posen els homes àrabs.

—Mmmmm —respon la mare.

—Hauries de contestar —li dic, i li assenyalo el telèfon amb el cap.

No em trec el vestit a l'hora de sopar. Penso que així no resultarà tan sospitós.

—Sembles un sonat —diu la Livvy, i tanca els ulls amb cara de fàstic.

—Calla, Livvy —diu la mare.

—Però és que sembla un sonat —protesta la Livvy.

Els pares es miren. Jo em concentro amb totes les meves forces en els pèsols que se m'aguanten sobre la forquilla.

Després de sopar, pujo a la meva habitació. Trec la llista que em vaig fer al començament de les vacances d'estiu, m'assec sobre el llit amb les cames encreuades i me la poso al davant.

Bons propòsits per a aquest estiu. David Piper

1. Deixar-me els cabells llargs per poder-m'hi fer una cua de cavall.
2. Mirar-me totes les temporades de *Passarel·la* a la fama en l'ordre correcte.
3. Guanyar el pare en el tennis de la Wii.
4. Ensenyar a ballar al Phil, a veure si l'any que ve podem entrar a *Britain's Got Talent* i guanyem el primer premi.
5. Acabar els treballs de geografia.
6. Dir-ho als pares.

Vaig passar una setmana gloriosa, perquè havia aconseguit fer-me una diminuta cua de cavall. Però les normes de l'institut prohibeixen que els cabells dels nois arribin per sota del clatell i la setmana passada la mare em va portar al barber perquè me la tallessin. No vaig tenir problemes per fer realitat els punts 2 i 3 durant les dues primeres setmanes. De seguida vaig veure que el punt 4 era una causa perduda; el Phil no té talent per a l'espectacle.